
Алесь Квіткевіч

...Ды што ні рабі, а цікаўнасьць точыць:
сьвятыя ж нечым займаліся ўночы?!

Я цябе... Сьпяваю!

Прадчуваньне

Хавацца – найлепшы сродак:
у бульбе, ў віне ці ў росах.
Нібы твой далёкі продак,
што ведаў: няблізкі космас...

Адчуваюць нейкі прыгнёт?!
І ня могуць сказаць галасамі?..
Запіваюць крывёю пот?!
Значыць, з глузду зьехалі самі...

А хавацца, між тым, ня варта, –
Тым больш, што й няма куды.
Даказала калісьці Спарта:
голас маюць нават рабы...

А вось нехта піша на плоце:
«Свабоду» – далей літары... Крывічы!
Ну што вы такое вярзеце?
Якая свабода Гарынычу?!

Абіраць кветку для рэвалюцыі:
or snowdrop or cornflower*
як танныя ўрокі па прастытуцыі:
абы як, і абы на халяву!

На аскепкі чыёйсьці веры
тая праўда мусіць праліцца.
Пад нагамі шматок паперы:
“Не нужно так к Родине относиться!”

З арфай гляджу на абраз...

Калі мова заходзіць пра цноту
ты ня можаш ня блытаць ноты...
І прыгадваеш адчайна,
што хлусьня ня можа быць крайняй, –
Бо нават у самага цёмнага хлуса
нешта ёсьць – чым ён дзьме у вусы;
бо нават калі спадылба і коса –
ўсё роўна позірк чагосьці просіць!

У нейкім Сусьветным Зводзе правілаў
вінавацяць у поглядзе няправільным:
ці то на жыцьцё, ці то на асобу?..
(пра пол супрацьлеглы –
гаворка асобная...)

Ды што ні рабі, а цікаўнасьць точыць:
сьвятых ж нечым займаліся ўночы?!

Не адно ж памнажалі рукапісы,
ды малявалі з сябе абразы:
(крый Божа, абразіць!) што нешта вісіць, –
а таму ўдакладнім, што вісіць – на сьценах –
“Безумству храбрых поём мы смело...”

Што ў думках было ў Дзевы Марыі? –
гісторыкі, блін! Усё поўняй пакрылі...

* “Альбо пралескі альбо васількі” (ангельск.)

ЗАПЫТАЮ

“Нашто загубіла
Адама Ева?” –
Пытаньне, вядома,
харошае.
А мяне загубіла
ня дрэва,
а дзяўчына, зьнешне
вельмі прыгожая.
Ты – смак яблыні
гэтай
з ігрушаю...
Пазваню,
дакладней,
I’m calling to you,
а на тым канцы
шэптам:
“Слушаю...”

А НАВОШТА ?..

Настрой ад кепскага да горшага,
і ня цягне шукаць сабе пару.
І ня хочацца быць запрошаным
анікім — акрамя Люцьпара...

Калі чорная котка перабегла дарогу
нейкі дзівак укінуўся ў транс:
Усе мы тут з забабонамі – хто патроху,
а хто ўсё жыццё за гульнёю ў пасьянс...

Учора не зважаў на голас зязюлі
ды блазнаваў, – прыкідваўся, нібыта
кволы,
а сёння родныя галовы схінулі,
бо пакінуў цыдулку:

“Паклікалі арханёлы...”

І зьмяюка, якая здаўна
сімвалізуе мудрасьць,
не дарэмна нагу пракусіла асілку
грознаму.
Сьмяротныя рэчывы дзейнічаюць...
І мусіць,
не да розуму бедаку –
зусім не да роздуму...

ГАМОВЭР

Пачатак банальны – ўсьмешка Моны Лізы,
канец трывіяльны:
хто б ведаў, што будзе так сьлізка...

Вось і ляснула мілосьць, –
засталася рыфма да гэтага слова:
а па-простаму – “проста злосьць”...
У каго яшчэ з рыфмай фігова?..

Ды нават не ў паэзіі справа
спрадвеку вымагаюць “Bread and Circus”
Добра скончылася, не крывава, –
уратаваў твой няправільны прыкус...

Усё маліўся (па шашы шпацыруючы пешкі),
непашкоджаным каб дапяць
ад Менску да Берасьця.
І напраўду – абмінуў рачыныя клешні, –
мабыць, нехта наверсе
ўсё ж дбае аб міласэрнасьці!

*“...А памятаеш, як мы
фарбавалі балонку балончыкам –
усё праз тое, што заядалі самагонку
пончыкам;
карацей, як было нам весела
вычварацца з усім гэтым месівам?!”*

Усё... Канец! Game over!! The End!!!
Адгэтуль – вольнасьць і гімн Свабоды,
а як зьявіцца – прэч адганю сентымент!
Любоў да прыроды
і роднага краю.
Праўду кажу, я цябе...СЬПЯВАЮ!!!

***“Хлеба і відовішчаў” (ангельск.)*